

ГОЛОС ПЕДКОЛЛЕДЖА

Газета Горецкого педколледжа

учреждения образования

«Могилевский государственный университет имени А. А. Кулешова»

№ 87/июнь, 2020

Июнь, 2020

Президентские выборы в Беларуси 2020

Согласно Конституции Республики Беларусь Президент Республики Беларусь избирается сроком на 5 лет и вступает в должность после принесения присяги (статья 81 Конституции). Выборы Президента Республики Беларусь назначаются Палатой представителей Национального собрания Республики Беларусь не позднее чем за пять месяцев и проводятся в воскресенье не позднее чем за два месяца до истечения срока полномочий действующего Президента (статья 81). Президентом может быть избран гражданин Республики Беларусь по рождению, не моложе 35 лет, обладающий избирательным правом и постоянно проживающий в Республике Беларусь не менее десяти лет непосредственно перед выборами (статья 80). Кандидатом в Президенты Республики Беларусь не вправе быть гражданин, имеющий судимость.

Голосовать на выборах президента имеют право граждане Республики Беларусь, достигшие возраста 18 лет

Шестые президентские выборы состоятся согласно дважды изменённой Конституции, в ходе референдумов 1996 и 2004 годов. В ходе первого, прошедшего в ноябре 1996 года, произошло расширение полномочий Президента и создание двухпалатного парламента — Национального собрания. В результате второго референдума 2004 года из Конституции были убраны ограничения президентских сроков. Должность президента при этом, с момента введения должности в 1994 году, занимает Александр Лукашенко, который одержал победу на выборах 1994, 2001, 2006, 2010, 2015 годов.

8 мая — Палата представителей Национального собрания назначила дату проведения президентских выборов — 9 августа 2020 года; также предлагались даты 16, 23 и 30 августа.

15 мая — последний день подач заявлений о регистрации инициативных групп по выдвижению кандидатов; подано 55 заявлений, что стало рекордом за всю историю суверенитета страны.

20 мая — в ходе трёх заседаний Центризбиркома (15, 19 и 20 мая) зарегистрировано 15 инициативных групп.

22 мая — образованы территориальные комиссии.

Профессия – УЧИТЕЛЬ

Вопрос о выборе профессии является одним из самых важных вопросов в жизни. От него зависит, чем ты будешь заниматься в течение своей жизни, твое будущее. Несомненно, профессия должна обязательно нравиться человеку и быть его призванием.

Если действительно любишь свою профессию и постоянно работаешь в школе, то не можешь не замечать, как меняются дети, их взгляды, интересы, мировоззрение. Это я поняла после всех видов педагогической практики. Чтобы понимать учащихся, чтобы заинтересовать их своим предметом, надо постоянно совершенствоваться самой. Одно из моих главных правил, наверное, как любого современного учителя, – это нельзя стоять на месте, нужно искать и узнавать новое, внедрять новые идеи в работу, нужно идти вперёд, уважая старые традиции, и не бояться нововведений. Современный урок нельзя представить без новых технологий. Сегодня я чувствую себя немного волшебником, так как оторвать ребят от мобильных телефонов и компьютерных игр, увлечь их учёбой, сделать учение для них радостным и полезным – разве это не чудо?

Согласитесь, что в школу приходят такие разные дети, каждый со своим характером, темпераментом, нравом. Именно от учителя во многом зависит, какими они станут в будущем. Для меня важно, чтобы ребенок поверил мне, сохранил уважение и признательность. Оправдать его доверие – большая и почетная ответственность.

Совершенно уверена – любовь и доверие детей невозможно завоевать, только вооружившись современными методиками. Нужен нелегкий труд души. «Чтобы быть хорошим преподавателем, нужно любить то, что преподаешь, и любить тех, кому преподаешь» (В. Ключевский).

Я считаю, что учитель является и наставником. Он не только даёт детям знания, но и воспитывает их. Но чтобы добиться результата, необходимо стать другом для ученика. «Если учитель имеет только любовь к делу, он будет хороший учитель. Если учитель имеет только любовь к ученику, как отец, мать, - он будет лучше того учителя, который прочел все книги, но не имеет любви ни к делу, ни к ученикам. Если учитель соединяет в себе любовь к делу и к ученикам, он - совершенный учитель» (Л. Толстой).

А ещё я ощущаю себя немного скульптором. Душа ребенка - это как мозаика, состоящая из многих частичек, которую учитель должен собрать в одно целое, «вылепить» достойного человека. Главное – научиться видеть и ценить в ребенке ту неповторимую индивидуальность, которая отличает нас всех друг от друга, суметь обеспечить свободу самовыражения его личности и понять, что ребенок – человек, имеющий собственное представление о мире, свой опыт и свои чувства. И так искренне радуешься, когда ребята вырастают достойными людьми, которые нашли своё место в жизни!

Современный учитель умеет не только учить детей, но и сам способен учиться у своих учеников. Ведь если ребёнок счастлив в детстве, он будет счастлив и потом. А мы, взрослые, тем более педагоги, причастны к судьбе маленького ребёнка.

Вот такая сложная, ответственная, благородная профессия - УЧИТЕЛЬ!

Хутко Екатерина, учащаяся 4 «Б» группы

Купалле ў Беларусі

У разгар лета ў Беларусі адзначаюць Купалле – адно з найстарадаўнейшых народных свят, прысвечаных сонцу і росквіту зямлі.

Святы ў гонар летняга сонцастаяння ёсць у многіх народаў Еўропы: Янаў дзень у Балгарыі, святы Ян у Венгрыі, Сан-Хуан у Іспаніі, Ліга ў Латвіі... Ва ўсходніх славян гэта Іван Купала, але, бадай, менавіта ў Беларусі найбольш поўна захаваліся традыцыі Купалля, якое адзначаюць з асаблівым размахам.

Магічныя абрады і рытуалы Купалля ўзніклі яшчэ ў язычніцкія часы. “Купала” азначала “сярдзітае”, “гарачае”, “ускіпаючае гневам”, “раз’юшанае” – менавіта так продкі ўяўлялі сонца і яго цудадзейную сілу. У час свята людзі дзякавалі і магутным стыхіям – Агню, Вадзе, Зямлі.

З распаўсюджваннем хрысціянства да Купалля быў прымеркаваны дзень нараджэння Іаана Хрысціцеля. Сугучнасць слоў “купала” і “купаць”, “апускаць у ваду” ў народнай свядомасці прывяла да змяшэння ў назве свята – Іван Купала.

У абрадах беларускага Купалля цесна перапляліся старажытныя язычніцкія і больш познія хрысціянскія традыцыі. І сёння згодна з праваслаўным календаром свята адзначаюць у ноч з 6 на 7 ліпеня, каталіцкім – 24 чэрвеня.

З Купаллем звязана шмат дзіўных легенд і паданняў. У народзе верылі, што ў гэту ноч рэкі свецяцца асаблівым нерэальным святлом, а ў іх водах купаюцца душы памерлых у абліччы русалак. Па зямлі ходзяць ведзьмы, чарадзеі і духі, якія імкнуцца нашкодзіць чалавеку, расліны і жывёлы размаўляюць, а сонца на золку “грае”.

Убачыць гэтыя цуды, зразумець мову звяроў і птушак можна з дапамогай кветкі папараці, якая зацвітае, згодна з павер’ямі, усяго на імгненне раз у год. Яна давала незвычайную здольнасць бачыць будучыню і знаходзіць усе схаваныя скарбы свету, але раздабыць яе мог толькі вельмі смелы чалавек. Пошук “папараць-кветкі” – адзін з самых таямнічых рытуалаў купальскай ночы.

Рыхтавацца да святочнай ночы пачыналі ад самай раніцы: дзяўчыны і жанчыны ішлі ў поле, спявалі абрадавыя песні і збіралі зёлкі, якія ў гэты дзень нібыта набывалі не толькі лекавыя, але і магічныя ўласцівасці. Гаючыя зёлкі звычайна свяцілі ў царкве. Дадому іх прыносілі цэлымі снапамі, упрыгожвалі хату, пакідалі сушыцца і, канешне, плялі вянкi з кветак.

На вянках варажылі: дзяўчыны кідалі іх у ваду і глядзелі, да якога берага паплыве вянок – туды і замуж пойдзе. Далучаліся да варажбы і хлопцы: пара разам кідала вянкi ў ваду: калі яны плылі побач, у сям’і ўсё будзе добра, калі ж адплывалі адзін ад аднаго – ладу не будзе.

Дрэнным знакам лічылася, калі вянок тануў – гэта лічылася прадвесцем цяжкай хваробы або нават смерці.

Пакуль дзяўчыны плялі вянкi, хлопцы збіралі дровы і салому для вогнішча. Яго запальвалі звычайна каля вялікага дрэва, на беразе ракі, побач з полем, на выгане або нават на галоўнай плошчы мястэчка, калі яно было вялікім.

З купальскім вогнішчам звязаныя цікавыя абрады. Так, лічылася, што калі пераскочыць праз яго, можна ачысціцца ад усяго дрэннага, што накіпілася на працягу года. Калі пара пераскочыць вогнішча, узяўшыся за рукі, яны ўжо ніколі не расстануцца.

Скакалі праз вогнішча і дзяўчаты, каб паваражыць на замужжа: калі да спадніцы прычэпіцца некалькі іскарарак, хутка да яе прыедуць сваты. Агонь купальскага вогнішча прыносілі да сябе і запальвалі ад яго печ, каб захаваць часцінку яго дабраславення.

Вакол вогнішча вадзілі карагоды, пелі купальскія песні.

Раніцай дзяўчыны ішлі умывацца расой – лічылася, што яна надоўга захавае прыгажосць.

Здаўна ў Купаллі ўдзельнічалі ўсе жыхары сяла ад малога да вялікага, бо толькі ўсеагульнае выкананне абрадаў забяспечвала дабрабыт.

Сёння гэтыя гулянні аб'ядноўваюць старажытныя традыцыі і рытуалы, тэатралізаваныя канцэрты і вясёлыя гульні і святкуюць Купалле на берагах рэк і азёр. Убачыць святкаванне можна ў самых розных мясцовасцях Беларусі, але ёсць і найбольш вядомыя, масавыя гулянні.

Самае маштабнае свята Купалле – “Александрыя збірае сяброў” – праходзіць у Шклоўскім раёне Магілёўскай вобласці. За некалькі гадоў яно стала сапраўдным брэндам краіны: сюды прыязджаюць шматлікія госці не толькі з Беларусі, але і Расіі, Украіны, Латвіі, Літвы і іншых краін свету.

Бабанавы В.І., педог дададкавай адукацыі

ДА 70-ГОДДЗЯ АЛЯКСЕЯ ДУДАРАВА

Аляксей Ануфрыевіч Дудараў нарадзіўся 6 чэрвеня 1950 года ў вёсцы Кляны Дубровенскага раёна Віцебскай вобласці ў сялянскай сям’і.

Скончыў Наваполацкае прафесійна-тэхнічнае вучылішча нафтавікоў.

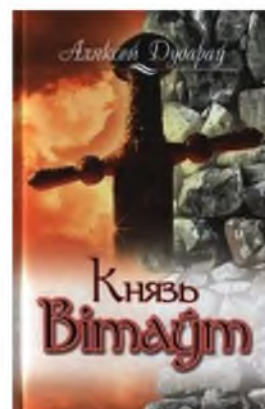
Працаваў слесарам на Полацкім нафтаперапрацоўчым заводзе. Служыў у Савецкай арміі. У 1976 годзе скончыў Беларускі тэатральна-

мастацкі інстытут па спецыяльнасці “акцёр драмы і кіно”. Быў акцёрам, загадчыкам літаратурнай часткі Беларускага рэспубліканскага тэатра юнага глядача (1976 –1979). У 1979 – 1983 гг. сябра сцэнарна-рэдакцыйнай калегіі “Тэлефільма” (Мінск). Сакратар Саюза тэатральных дзеячаў БССР з 1987 года. Узнагароджаны ордэнам “Знак пашаны” і медалём.

У друку выступае з 1973 года. Выдаў зборнік апавяданняў “Святая птушка” (1979), казку для дзяцей “Сінявочка” (1981). Найбольш вядомы як драматург і кінадраматург. Па яго сцэнарыях пастаўлены кароткаметражныя фільмы “Кола” (1977), “Дэбют” (1978), “Буслянё” (1980) і мастацкія – “Суседзі” (1979), “Купальская ноч” (1982), “Белыя росы” (1984), “Восеньскія сны” (1986). Аўтар п’ес “Выбар” (пастаўлена ў 1979), “Парог” (пастаўлена ў 1981), “Апошні ўзлёт” (пастаўлена ў 1982), “Вечар” (пастаўлена ў 1983), “Радавыя (пастаўлена ў 1984), “Злом” (пастаўлена ў 1988). Інсцэніраваў раманы М. Астроўскага “Як гартавалася сталь” (пастаўлена ў 1980) і М. Булгакава “Майстар і Маргарыта” (пастаўлена ў 1987). У 1987 годзе выйшаў зборнік п’ес “Дыялог”.

Лаўрэат прэміі Ленінскага камсамола Беларусі (1982) за зборнік апавяданняў “Святая птушка” і п’есу “Выбар”, Дзяржаўнай прэміі СССР за спектакль “Радавыя”.

У 1991 – 2002 гг. займаў пасаду галоўнага рэдактара часопіса “Мастацтва”. З 2003 па 2013 гг. з’яўляўся мастацкім кіраўніком Драматычнага тэатра Беларускай Арміі.

Юбілей—2020

110 гадоў
з часу выхаду
перашага зборніка
вершаў Якуба Коласа
“Песні жальбы”

Першы зборнік вершаў Якуба Коласа. Аўтар паэтызуе вобраз беларуса-мужыка, які, знаходзячыся ў цяжкіх сацыяльных умовах, застаецца аптымістам і верыць у адраджэнне роднага краю, прыгажосць якога глыбока запала ў яго душу.

Юбілей—2020

110 гадоў
з часу выхаду
другога зборніка
Янкі Купалы
“Гусляр”

Выданне надрукавана лацінскім шрыфтам. Зборнік складаецца з вершаў, напісаных у перыяд з 1906 па 1910 гг. У іх аўтар на першы план вылучаў рамантызаваны вобраз лірычнага героя. У лірычным перажыванні ўсё больш адлюстроўваецца ўнутраны стан паэта. Адна з цэнтральных тэм зборніка – мастак і свет, мастак і народ.

Юбілей—2020

35 гадоў
з часу выхаду
рамана Ніла Гілевіча
“Родныя дзеці”

Раман у вершах “Родныя дзеці” народнага паэта Беларусі Ніла Гілевіча – маштабны і па-філасофску заглыблены, поўны лірычнай пяшчоты паэтычны твор.

Юбілей—2020

25 гадоў
з часу выхаду
кнігі паэзіі
Рыгора Барадуліна
“Евангелле ад мамы”

Маці. Мова. Малітва. Пад гэтым трохзор’ем чалавек у свет прыходзіць. Пад гэтым трохзор’ем адыходзіць з прытулку часавога. Святло Вечнай кнігі, Матчына дабравесце, Матчына благаслаўленне, жыццёвы тлум і сум развітання – у кнізе народнага паэта Рыгора Барадуліна “Евангелле ад мамы”.

Ко Дню Независимости

В жизни каждого народа есть судьбоносные дни и события, которые становятся точкой отсчета нового этапа в истории государства и вызывают наивысший духовный подъем и единение всех граждан. Для Беларуси такой вехой является день освобождения Беларуси от немецко-фашистских захватчиков. Именно эта историческая дата по воле белорусов стала Днем Независимости, связав воедино святые слова - Свобода и Независимость.

Решение о праздновании Дня Независимости 3 июля было принято в 1996 году. Так проголосовали белорусы на республиканском референдуме 24 ноября. За одобрение вопроса «Перенести День независимости Республики Беларусь (День Республики) на 3 июля - день освобождения Беларуси от гитлеровских захватчиков в Великой Отечественной войне» – проголосовали 88,18% участников голосования на референдуме. В декабре того же года декретом Президента Александра Лукашенко установлен государственный праздник - День Независимости Республики Беларусь.

Решение о праздновании Дня Независимости - это дань героизму и стойкости белорусского народа, самоотверженной борьбе подпольщиков и партизан, беспримерному трудовому подвигу тех, кто поднимал республику из руин, строил заводы, дома, школы, кто выпускал первую продукцию на предприятиях.

Многие поколения белорусов стремились к независимости. На историческом пути к ней нашему народу пришлось пережить тяжелейшие этапы, выдержать колоссальное политическое давление. И сегодня у нас есть уникальная возможность жить в независимой стране, которая самостоятельно определяет приоритеты развития, внутреннюю и внешнюю политику. Этим можно гордиться и следует дорожить.

Главное мероприятие Дня Независимости — торжественный военный парад. Он напоминает о том, что белорусский народ ценой немыслимых потерь завоевал свободу и независимость Родины и в дальнейшем не поступится ни пядью своей независимости.

2018-2020

**"Нет на земле ничего роднее и ближе, чем малая Родина.
Она есть у каждого из нас: город или маленькая деревушка,
рабочий поселок или неприметный хуторок.**

**Год малой родины еще один повод вспомнить о месте,
к которому прикипели душой и сердцем.
Самое время поддержать родной уголок земли знаниями,
умением и опытом.**

Люблю...

Люблю наш край, старонку гэту,
Дзе я радзілася, расла,
Дзе першы раз пазнала шчасце,
Слязу нядолі праліла.
Люблю народ наш беларускі,
Іх хаты ў зелені садоў,
Залочаныя збожжам нівы,
Шум нашых гаяў і лясоў.
І рэчку, што імкліва воды
Імчыць у нязведаную даль,
І схілы берагоў пясчаных,
І яснасць чыстых яе хваль.
Люблю вясну, што ў кветкі, зелень
Аздобіць радасна зямлю,
Буслоў на гнёздах клетатанне
І спеў жаўроначка люблю.
Гарачую спякоту лета
І буру летнюю з дажджом,
Як гром грыміць, а ў чорных хмарах
Маланка зіхаціць агнём.
І восень сумную люблю я
І першы звон сярпоў і кос,
Як выйдуць жнеі збожжа жаці,
А касары - на сенакос.
Люблю зіму з яе марозам,
Што вокны прыбярэ ва ўзор,
І белы снег, што, ўкрыўшы поле,
Ірдзіцца бляскам ясных зор.
Люблю ў пагодную я ночку
Дапозна на дварэ сядзець,
Слядзіць за сініх зор мігценнем,
На месяц залаты глядзець.
І песню родную люблю я,
Што дзеўкі ў полі запяюць,
А тоны голасна над нівай
Перэліваюцца, плывуць.
Усё ў тым краі сэрцу міла,
Бо я люблю край родны мой,
Дзе з першым шчасцем я спазналась
І з гора першаю слязой.

К.Буйло